

02 — Levo od vrela

Gnjurac-životar.

Kosook, a tamnopus, sa žućkastim mrljama ispod kapaka umazanih sirastim sekretom. Belih tabana, zelenog glavića i nabreklih musavih bradavica, bio je ono što su mnogi iz plemena nazivali čistom devetkom. Čekalo se još samo na budućnost, koja je trebalo da ga zavije u sivo, za-bradi ga i smesti mu iskrivljeni štap u rumenu, a fenjer u bledu šaku.

Na početku, u plicaku, brinuo ga je nedostatak škrga. Ali, ipak je rešio da poveruje slepcu sa vrha planine — onom bradonji što je širio krvave ruke, obećavao svašta i umirao za grehe drugih, kojima je više bilo do vina i horskog pevanja nego do poštenja — i zaroni, u potrazi za rupom na dnu sveta.

Jedan čvor životognjurstva.

I, zaista, disanje mu nije predstavilo muku. Kao da je ona mala količina vazduha koju je udahnuo kmeknuvši, pre no što je skupio usne i osetio dodir hladne dubine, bila sasvim dovoljna da ga održi na putu do cilja.

Iznenadjeni izrazi priprostih ronilaca Prvog stepena dubine, zgužvani mutnom vodom i neprosvetljenim čulom vida, iritirali su ga u početku, ali je brzo shvatio da će ostatak života provesti srećući razjapljena usta, izbečene grimizne poglede i sve ono jednobojno u vlastitom primitivizmu. Put sramote, iščuđavanja i osude, posut trešnjama i trnjem, bio je cena koja se morala platiti zarad jedinstva sa svim i nesvim.

Dva čvora životognjurstva.

Već ga na Drugom stepenu ubode mesnati prst sećanja i podseti ga na belinu iz koje se ispilio i ka kojoj je ponovo stremio, pohlepno gutajući vodu i smeškajući se, kao da je čisto zadovoljstvo davljenika bilo jedino što je mogao da oseti.

A, tuđe nezadovoljstvo, uz trzaje prijatnosti, prisetio se, isteralo ga je bilo iz svetlosti eonima ranije, kroz jednu tamu u drugu, crvenkastu, malo pre no što mu je zenice zagolicala drugačija belina — ona napadna, što je sa visina sletala i kožu mu pekla, ukoliko bi joj predugo bio izložen.

Iz krajnosti u krajnost. Dualnost te svetlo-tamne prirode bila je ono što je želeo da nadvlada svojom zlatnom svešću. Iz pomorandže u brekvu, iz telesnog u svetelesno.

Tri čvora životognjurstva.

Prvo čikanje duha dočeka ga na Trećem stepenu.

Podvodne sove huknuše tri puta, a smeh beščašća se razli poput žutog mastila i sputa mu udove gramzivom travuljinom. U želji da skupi dovoljno snage za odbranu, obratio se kreatorima — stotinama Očeva vremena koji usadiše seme u vaginu Kraljice veštica, na raskršću na kojem je lajao tronogi pas. Nije tražio pomoć, već samo dopustio da mu sećanja na sve sveto ojačaju mišice. Borbeni duh je lako zastrujao njegovim venama. Razmahao se i voljom titana rastresao živahno bilje, dok mu je vrisak ogorčenog protivnika dražio bubne opne.

Još dublje, pomislio je.

Četiri čvora životognjurstva.

Zaobišavši plutajući leš oca planinskog slepca, zapitao se šta ga je moglo čekati na dubini koja je ispljunula smaragdno telo jednog od bogova iz beskrajnih učenja. Ipak, duša koja je prevazišla strah od smrti nije smela da podleagne sumnji i ostane neodlučna pred izazovom četiri strane sveta.

Do samog dna!

Pet čvorova životognjurstva.

Neubičajeno svetlo plavetnilo novih dubina razbi mu pred očima paletu latica anemona, među kojima se krila i Ona. Raširila je svoje

vitke noge, prizivajući ga ka sebi i smeškajući se u punom sjaju svoje zavodljive prirode, ali on kliznu dalje. Ljubavni čin, ma koliko obećavajuć, nije ga smeo sputati u svetoj misiji.

Slabost telesnog bilo je nešto što je ostavio u plicaku.

Šest čvorova životognjurstva.

Tmina Šestog stepena počastila ga je morbidnom vizijom zločina koji se odigravao na prethodnom nivou.

Kroz zamračene slojeve plavetnila jasno mu se ukazalo telo one koju je odbio, a koju je sada parčalo sedam ajkuloglavih patuljaka u snazi punih erekcija. Ipak, nije ni pomišljao da joj pomogne. Već kada joj iz otvorenog grudnog koša izbi pačije jaje iz kojeg proklja listak, ideja mu bi potvrđena i on postade svestan konačnosti životnog ciklusa i kreacije — meso je gnjilo i nestajalo, a duša se obnavljala potomstvom.

Svoju večnost video je u svetlosti na dnu sveta, daleko od nagona i genetski utkanog. Daleko od jaja i lišća.

Sedam čvorova životognjurstva.

Dublje, u purpurnom vilajetu ledene gustine, začu plač božanstava.

Bio je siguran da samrtni lelek nije uzletao sa usana bogova, već iz njegove unutrašnjosti, najavljući još grđu stravu, ispred samog dna ka kojem je ponirao. Još jedno poigravanje Gospodara slabosti nad potisnutim strepnjama.

Ali, cilj je bio tu, na svega nekoliko zamaha svetlosnim perajima. Nije se mogao zaustaviti i odustati.

Osam čvorova životognjurstva.

Konačno, doplivao je do rupe koju je čuvao Pustinjak.

Zabrađeno raznobojno lice starca sa kojeg se cedila večnost mitskog iskustva, bilo je ukočeno dok mu je krvavim šakama predavao kvarcni bodež. Poslednje iskušenje na putu povratka ka svetlosti dna — zagledati se u kose oči vlastite budućnosti i prevazići finalnu prepreku definisanog i konačnog.

Nije bilo vremena za premišljanje. Vazduh mu je, najednom, bio preko potreban.

Osloboditi se od telesnog i budućnosti!

Ponovo se okupati u svetlosti!

Prodisati!

Istrgnu nož iz starčevinih šaka i kratkim zamahom poseče karanfil koju mu je rastao između nogu. Sledeći zamah noža dočekala je samo voda osvetljena sjajem cilja iz zjapeće rupe na dnu.

Progutavši laticice karanfila, uronio je u svetlost dubine i osetio dah večnosti...

Devet čvorova životognjurstva.

Izronio je sa druge strane postojanja, prekriven izmetom, pepelom i laticama ruža. Vodeni svod ga je učaurio u beskonačnost. Kupao se u jezeru svetlosti i smeja se na sav glas, znajući da je dostigao ono ka čemu je stremio. Mnoštvo vokala rasulo se istovremeno iz njegovog moćnog grla, a sluge se stvoriše ni od kuda i poslužiše ga kozjim mlekom iz šupljine otvorene lobanje koja mu je s pravom pripadala. Ukus božanskog...

Na iznenađenje svih prisutnih, beba, svega nekoliko dana stara, isplivala je iz vrela u koje su je potopili sveštenici, iako nije ni znala šta znači zaplivati.

Gospodar novog univerzuma.

Gnjurac-životar.